

Това е моята присяда. Александръ се зачудилъ на такъва присяда.

— Да ли съмъ криво присядилъ, — попиталъ го краля, че се чудишъ тъй?

— Не си, — отговорилъ Александръ, ала у насъ, — другояче би ги осъдили.

— Какъ? — попиталъ краля.

— И двамата селянитъ би си изгубили главитъ, а паритъ взима Краля.

— Като чулъ това, африканския кралъ, плъснълъ ржцѣтъ си, за да покаже своето негодувание, и рекълъ: ала азъ мисля, че слънцето изпраща своитъ лъчи и на вашата земя; а небето излива дъждътъ и на вашитъ полета.

— Какъ не, — отговорилъ Александръ.

— Тогава всичко това ще е за невинитъ животни, които живѣятъ у вашата земя, а не за такива лоши мъже, които не заслужаватъ ни слънчевитъ лъчи, ни небеснитъ дъждове.

Скриеното шише.

Вѣра не бѣ глупаво, но много лакомо момиче. Тя искаше да глътне всичко, каквото види. За това си лакомство, еднѣжъ тя доста си истегли.

Въ жгъла на полицата имаше едно хубаво шише. Вѣра намѣри врѣме, когато нѣмаше майка ѝ въ стаята, вѣскачи се на стола и хванж шишето.